

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015200505
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015200505.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: H., bytom R., H., zastúpený: Mgr. Martin Zátapek, advokát, so sídlom Galvaniho 7/D, Bratislava, proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 3970/2015-KaBA, ČRZ: 15360/2015 zo dňa 09. marca 2015, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/24/2015-19 zo dňa 18. januára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/24/2015-19 zo dňa 18. januára 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250q ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporcu (ďalej aj „Centrum“), ktorým odporca v zmysle § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon o poskytovaní právnej pomoci“) rozhodol, že navrhovateľovi nepriznáva nárok na poskytovanie právnej pomoci v konaní navrhovateľom označenom ako „ústavná sťažnosť z dôvodu porušenia práva na súdnu ochranu v konaní OS BA I sp. zn. 10Ct/30/2002“, a to z dôvodu nesplnenia kumulatívnej podmienky v zmysle § 6 ods. 1 písm. b/ zákona o poskytovaní právnej pomoci, t .j. podmienky vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v prejednávanej veci dokazovanie nedoplnil, podrobne sa však oboznámil s obsahom administratívneho spisu, z ktorého zistil, že dňa 23.02.2015 navrhovateľ požiadal o poskytnutie právnej pomoci v konaní o ústavnej sťažnosti vo veci porušenia práva na súdnu ochranu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10Ct/30/2002. Z listín priložených k žiadosti krajský súd zistil, že Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 10Ct/30/2002-126 zo dňa 19.9.2012 zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti dvojtyždenníku Staromestské Noviny zverejniť odpoveď počas volebnej kampane. Konajúci okresný súd

navrhovateľovu žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie. Odvolací Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6Co/125/2013-158 zo dňa 8.12.2014 rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v intenciách podaných námietok voči nemu a dospel k názoru, že nie sú dôvodné. K námietke rozporu napadnutého rozhodnutia s obsahom spisu uviedol, že obsahom pripojeného administratívneho spisu odporcu č. 3970/15 nie je rozhodnutie odporcu sp. zn.: 1880/2015-KaBa, ČRZ: 6146/2015 z 08.12.2014, ktorým bol navrhovateľovi priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci v dovolacom konaní voči rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k.: 6Co/125/2013-158 a ani dokument svedčiaci o podaní predmetného dovolania, resp. o jeho vybavení Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Táto skutočnosť však nemohla mať vplyv na správnosť samotného napadnutého rozhodnutia, pretože sám navrhovateľ v bode 3/ podaného návrhu uviedol, že ku dňu vydania napadnutého rozhodnutie nepodal žiadne dovolanie „v dotknutej veci“ (teda vo veci rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k.: 6Co/125/2013-158). Pritom podanie takéhoto dovolania a rozhodnutie príslušného súdu o ňom je podmienkou prípustnosti podania ústavnej sťažnosti.

K námietke, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s princípom dobrej verejnej správy a že vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že v zmysle § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej ako „zákon o ústavnom súde“), sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon poskytuje. Právny poriadok pozná opravné prostriedky ako odvolanie, dovolanie a obnova konania. Pod inými právnymi prostriedkami sa rozumejú napr. všeobecná sťažnosť, sťažnosť na postup súdu, a pod. Keďže § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde výslovne stanovuje podmienku nutnosti vyčerpania opravných prostriedkov pred podaním ústavnej sťažnosti, nemožno takúto ústavnú sťažnosť úspešne podať (bez vyčerpania opravných prostriedkov - v danom prípade právoplatného rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku - dovolaní). Takéto právne vyhodnotenie predpokladu podania ústavnej sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval opakovane, napr. v jeho uznesení I. ÚS 169/09, IV. ÚS 155/13, IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 21/02, IV. ÚS 109/12, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/10.

Ak teda právoplatné rozhodnutie o podanom dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku voči napadnutému rozhodnutiu súdu je jednou z podmienok prípustnosti podania ústavnej sťažnosti na Ústavnom súde Slovenskej republiky, tak podľa krajského súdu nepodanie dovolania, resp. ani nerozhodnutie o podanom dovolaní (v čase podania ústavnej sťažnosti) vytvára dôvodné konštatovanie o zrejmej bezúspešnosti sporu, v ktorom navrhovateľ odporcu požiadal o poskytnutie právnej pomoci (§ 6 ods. 1 písm. b/, § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci). Krajský súd uzavrel, že vec, v ktorej navrhovateľ žiadal poskytnutie právnej pomoci, je z dôvodu nevyčerpania všetkých opravných prostriedkov sporom zrejme bezúspešným, zo strany navrhovateľa nedošlo k splneniu podmienky v zmysle § 6 ods. 1 písm. b/ zákona o poskytovaní právnej pomoci, a preto krajský súd navrhovateľove námietky vyhodnotil ako nedôvodné a napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil ako vecne správne.

O trovách navrhovateľa krajský súd rozhodol za použitia ust. § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP s poukazom na výsledok konania. Navrhovateľ bol v konaní neúspešný, a preto mu ich náhradu krajský súd nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, ktoré na základe výzvy krajského súdu za zachovania účinkov odvolania doplnil a žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení. Rozhodnutie odporcu považoval za rozporné s princípom dobrej verejnej správy, nakoľko správny orgán v odôvodnení rozhodnutia vedome zamlčal § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré priamo nadväzuje na ods. 1 a má zásadný význam pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je výsostným právom ústavného súdu rozhodnúť, či sťažnosť prijme na ďalšie konanie, a to aj keď navrhovateľ nevyčerpá účinné prostriedky nápravy. Pri rozhodovaní ústavný súd vychádza výlučne z dôvodov sformulovaných sťažovateľom, a teda pre rozhodnutie ústavného súdu o

prijatí sťažnosti má zásadný význam schopnosť sťažovateľa sformulovať dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa navrhovateľa práve odporcom opomenuté ustanovenie § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde preukazuje, že daný spor nemôže byť zrejme bezúspešným pre nevyčerpanie účinných prostriedkov nápravy. Preto navrhovateľovi malo byť po preskúmaní naplnenia ostatných podmienok pre poskytovanie bezplatnej právnej pomoci priznané právo na jej poskytnutie a mal mu byť ustanovený advokát na spísanie ústavnej sťažnosti vrátane kvalifikovaného odôvodnenia podania sťažnosti bez vyčerpania účinných prostriedkov nápravy.

Ďalej navrhovateľ dôvodil, že tak odporca, ako aj krajský súd nevyslovili jednoznačný záver o tom, že ústavná sťažnosť je zrejme bezúspešná. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 5Sžo/55/2013 zo dňa 31.10.2013, podľa ktorého pre naplnenie požiadavky podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona o bezplatnej právnej pomoci nestačí, že zrejmu bezúspešnosť sporu nemožno vylúčiť, ale je nevyhnutné, aby bezúspešnosť sporu žiadateľa bola tak jednoznačná, že je zrejma už na základe zbežného posúdenia veci. V opačnom prípade ide len o možnú bezúspešnosť sporu, ktoré o sama o sebe nevyklučuje žiadateľa z nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona o bezplatnej právnej pomoci.

Okrem uvedeného navrhovateľ poukázal na to, že v rámci odvolacieho konania proti napadnutému rozsudku krajského súdu mu bol priznaný nárok na poskytovanie bezplatnej právnej pomoci a na zastupovanie v odvolacom konaní. Na tomto mieste poukázal na názor najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí pod sp. zn. 7Sžo/114/2015 a mal za to, že priznaním nároku na poskytnutie právnej pomoci v súdnom konaní sa stal napadnutý rozsudok krajského súdu neudržateľný, nakoľko dodatočne priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci advokátom je tak dôležitou právnou skutočnosťou, ktorá zakladá dôvod na zrušenie prvostupňového rozsudku. Odvolacie konanie totiž tvorí s prvostupňovým súdnym konaním ucelený celok súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a je nevyhnutné rešpektovať právo navrhovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v nadväznosti na právnú úpravu čl. 6 Dohovoru na ochranu ľudských práv a slobôd.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP a § 250l ods. 2 OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nutné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci účelom tohto zákona je vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv, v konaniach o oddlžení podľa osobitného predpisu, v azylových veciach, v konaní o administratívnom vyhostení, v konaní o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny alebo v

konaní o zaistení žiadateľa o udelenie azylu podľa osobitného predpisu, oznamovateľom kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti (ďalej len "protispoločenská činnosť") alebo osobe, voči ktorej bola pozastavená účinnosť pracovnoprávneho úkonu podľa osobitného predpisu, a prispieť k predchádzaniu vzniku právnych sporov.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o poskytovaní právnej pomoci sa účely tohto zákona je právnu pomocou poskytované právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie spisovanie podaní na súdy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

Podľa § 6 ods. 2 zákona o poskytovaní právnej pomoci podmienky na poskytnutie právnej pomoci podľa odseku 1 písm. a) a b) musí fyzická osoba splňať počas celého trvania poskytovania právnej pomoci bez finančnej účasti.

Podľa § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihliadne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremŕčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.1

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z ustanovenia § 1 zákona č. 327/2005 Z.z. vyplýva jeho účel, a to vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv a prispieť k predchádzaniu právnych sporov. Štát potom sám, resp. v prevažnej miere, znáša náklady za poskytnutie právnej pomoci znevýhodneným osobám. V takom prípade je viac ako vhodné stanoviť podmienky, za ktorých bude takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám patriť, a to predovšetkým v snahe vylúčiť zneužívanie tejto právnej úpravy. Zákonodarca stanovil tieto podmienky v § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. kumulatívne, čo znamená, že na to, aby bola žiadosť o poskytnutie právnej pomoci posúdená kladne, je nevyhnutné splniť všetky v uvedenom zákonom ustanovení upravené podmienky. Dve z troch týchto podmienok musia byť navyše splnené počas celého trvania poskytovania právnej pomoci (viď § 6 ods. 2 uvedeného zákona). Jednou z týchto podmienok je, že v prípade, v ktorom žiadateľ žiada o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci, nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu.

V tomto prípade navrhovateľ podal žiadosť o poskytnutie právnej pomoci vo veci „ústavnej sťažnosti“ (v žiadosti opísaná povaha sporu) a „priznania práva na súdnu ochranu v konaní OS BA 1 10Ct 30/2002“ (v žiadosti opísané okolnosti sporu). Z dokladov predložených k žiadosti navrhovateľa vyplýva, že Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 10Ct/30/2002-126 zo dňa 19.9.2012 zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti dvojtyždenníku Staromestské Noviny zverejniť odpoveď počas volebnej kampane. Odvolací Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6Co/125/2013-158 zo dňa 8.12.2014 rozhodnutie okresného súdu v spojení s opravným uznesením č. k. 10Ct/30/2012-142 zo dňa 12.11.2012 potvrdil. Základom právnej argumentácie krajského súdu v danej veci bolo poukazovanie na nevyčerpanie všetkých opravných prostriedkov (vrátane mimoriadnych, napr. dovolanie) pred podaním predmetnej ústavnej sťažnosti navrhovateľom. Túto skutočnosť navrhovateľ žiadnym spôsobom ani nevyvrátil. Podľa krajského súdu je teda v prípade navrhovateľa naplnená hypotéza neprípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže navrhovateľ nevyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Preto je podľa krajského súdu vec, v ktorej navrhovateľ žiadal o poskytnutie právnej pomoci, zrejme bezúspešným sporom.

Ako však navrhovateľ správne poukázal, najvyšší súd vo vzťahu k posudzovaniu zrejmej bezúspešnosti sporu vyslovil názor (viď rozsudok sp. zn. 5Sžo/55/2013 zo dňa 31.10.2013), podľa ktorého: „pre nenaplnenie požiadavky § 6 ods. 1 písm. b/ zákona o bezplatnej právnej pomoci nestačí, že zrejmu bezúspešnosť sporu nemožno vylúčiť, ale je nevyhnutné, aby bezúspešnosť sporu žiadateľa bola tak jednoznačná, že je zrejma už na základe zbežného posúdenia veci. V opačnom prípade ide len o možnú bezúspešnosť sporu, ktorá osebe nevyklučuje žiadateľa z nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona o bezplatnej právnej pomoci. Treba mať na zreteli, že rozhodovanie o priznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona o bezplatnej právnej pomoci predstavuje obmedzenie práva na súdnu a inú právnu pomoc garantovaného ústavou, preto je nanajvýš nutné brať do úvahy čl. 13 ústavy tak, aby do tohto práva bolo zasiahnuté skutočne len v nevyhnutnej miere a vždy v súlade so zákonom. Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd sa vo svojom závere o zrejmej bezúspešnosti sporu, v rámci ktorého navrhovateľ žiada o právnu pomoc, vôbec nevysporiadal s okolnosťou existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto zákonného ustanovenia totiž ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka vyčerpania všetkých opravných prostriedkov, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Uvedené má pre posúdenie veci z hľadiska zrejmej bezúspešnosti predmetného sporu, v rámci ktorého navrhovateľ žiadal o poskytnutie právnej pomoci, podstatný význam a keďže krajský súd sa vo svojom závere obmedzil len na nevyžitie opravných prostriedkov žalobcom bez akéhokoľvek posúdenia dôvodov hodných osobitného zreteľa, rozsudok krajského súdu nie je možné považovať za zákonný.

Okrem uvedeného je dôležitou skutočnosťou na vyslovenie nezákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu aj to, že v odvolacom konaní bol navrhovateľovi odporcom priznaný nárok na

poskytnutie právnej pomoci a navrhovateľ splnomocnením zo dňa 20.07.2017 splnomocnil svojho právneho zástupcu na zastupovanie pred všetkými štátnymi a justičnými orgánmi a inštitúciami Slovenskej republiky, ako aj pred všetkými tretími osobami, najmä vo veci odvolacieho konania voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/24/2015-19 zo dňa 18.01.2017. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že priznaním nároku na poskytnutie právnej pomoci navrhovateľovi v súdnom konaní, zmenou tejto skutočnosti napadnutý rozsudok krajského súdu sa stáva neudržateľný, keď dodatočne priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci advokátom je tak dôležitou právnou skutočnosťou, ktorá taktiež zakladá dôvod na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenie veci na nové prejednanie a rozhodnutie. V odvolacom konaní súdu, ktoré v spojení s prvostupňovým súdnym konaní tvorí ucelený celok súdneho priekumu zákonnosti rozhodnutia odporcu, je potrebné rešpektovať právo navrhovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky v nadväznosti na právnú úpravu ustanovenú v čl. 6 ods. 1 Dohovoru na ochranu ľudských práv a slobôd (viď uznesenie najvyššieho súdu č. k. 7Sžo/11/2015 zo dňa 30.11.2016).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 3 a § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), v ktorom bude povinnosťou prvostupňového súdu v naznačenom smere opätovne dôsledne preskúmať postupom podľa ustanovení tretej halavy piatej časti OSP zákonnosť postupu a rozhodnutia odporcu a vo veci opäť rozhodnúť.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval. Bude povinnosťou krajského súdu v novom rozhodnutí podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 3 OSP rozhodnúť opätovne aj o trovách a ich náhrade v rámci prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.